

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Číslo: 22-12-2006 32756/2006/300	Vyřizuje: JUDr. Vencl
15190/06	
Přílohy: /	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D., a soudců Mgr. et Ing. et. Bc. Radovana Havelce a JUDr. Davida Rause, Ph.D., v právní věci žalobce **HOKRA Spedition, s.r.o.**, se sídlem v Praze 4 – Nusle, U Křížku 4/1403, zastoupené JUDr. Zdeňkem Ruskem, advokátem se sídlem v Praze 6, Čs. armády 22 proti žalovanému předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se sídlem v Brně, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1.3.2006, č.j. 3R 011/06-Fr, **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17.1.2006, č.j. S 578-R/05-527/140/Ná, **se zrušuje**.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci na nákladech řízení částku 5.475,-Kč a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňka Ruska, advokáta se sídlem v Praze 6, Čs. armády 22.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 4.5.2006 se žalobce domáhal zrušení

rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2006, č.j. 3R 011/06-Fr, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 17.1.2006, č.j. S 578-R/05-527/140/Ná. Žalobce uvedl, že je společností s ručením omezeným s údaji uvedenými v rubrice této žaloby. V rámci svého předmětu podnikání se účastnila řízení o veřejné zakázce - Nadlimitní veřejná zakázka na služby zadané v otevřeném řízení dle zák. Č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů "Vnitřní úklid služebních prostor v lokalitách na teritoriu spravovaném VUSS Praha", zveřejněné na centrální adrese dne 24.6.2005 pod ev.č. 500009835).

Oznámením ze dne 26.října 2005 č.j. 101997-3/2005/DP-7103/13, doručeným nám dne 2.11.2005, bylo sděleno, že zadavatel veřejnou zakázku DP Č. 3 v teritoriu PS 0004 v rámci nadlimitní veřejné zakázky na služby zadané v otevřeném řízení dle zák. Č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů "Vnitřní úklid služebních prostor v lokalitách na teritoriu spravovaném VUSS Praha", zveřejněné na centrální adrese dne 24.6.2005 pod ev.č. 500009835) rozhodl přidělit na základě doporučení hodnotící komise uchazeči JOKR Praha, spol. s r.o., Lublaňská 267/12, 120 00 Praha 2, IČ 25611356. Ve stejný den obdržel žalobce i oznámení zadavatele o přidělení dalších zakázek dílčího plnění uchazečům. V zákonné lhůtě do tohoto rozhodnutí podal námitky, které směřovaly především proti rozhodnutí zadavatele o veřejné zakázce DP Č. 3 v teritoriu PS 0004 v rámci nadlimitní veřejné zakázky označené v části III. tohoto návrhu. V odůvodnění námitek zejména poukázal na skutečnost, že celé řízení bylo provázeno řadou chyb a nedostatků, nedůsledností a nepřesností. V podrobnostech odkazuje na text odůvodnění podaných námitek (předložených ve stejnopise), aby v tomto podání nebyly pouze opisovány.

Svým rozhodnutím ze dne 28. 11. 2005 č.j. 4041/2005-8764, které bylo doručeno dne 29.11. 2005 ministr obrany České republiky těmto námítkám nevyhověl.

Žalovanému proto podal v zachované lhůtě návrh na přezkoumání úkonů zadavatele podle § 96 zák. Č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění předpisů pozdějších (dále jen "ZVZ"). Žalovaný poté doručil (převzato) dne 16.12.2005 oznámení o zahájení správního řízení ze dne 15.12.2005 č.j. S 5780/05-527/140/Ná a poté doručil (převzato) dne 13.1.2006 oznámení o zahájení správního řízení - rozšíření účastníků řízení ze dne 9.1.2006 č.j. S 578-0/05527/140/Ná. Následně pak doručil (dne 30.1.2006) své rozhodnutí ze dne 17.1.2006 č.j. S 578-R/05-527/140/Ná, jímž zastavil správní řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námítkách uchazeče proti rozhodnutí zadavatele o přidělení veřejné zakázky. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobcem složená kauce nebyla poukázána ve správné výši (úplně).

Žalovaný konstatuje, že žalobce nesložil nejpozději poslední den lhůty pro podání návrhu kauci v její správné výši a nezbylo tedy než řízení zastavit. Dle názoru žalovaného, vzhledem k tomu, že vymezená doba trvání smlouvy o poskytování služeb je v zadávacích podmínkách stanovena na dobu neurčitou, je nutno výši nabídkové ceny podle ustanovení § 20 odst. 3 písm. b) zákona stanovit za období čtyř let. Protože žalobce kauci určil z vlastní nabídkové ceny uvedené v krycím listu nabídky (tedy nikoli nabídkové ceny násobené čtyřmi), nesložil ji ve správné výši.

Proti rozhodnutí o zastavení řízení v zachované lhůtě podal žalobce rozklad k předsedovi úřadu žalovaného. V podrobnostech odkazuje na text odůvodnění rozkladu (předložen stejnopis), aby v tomto podání nebyly výhrady pouze opisovány.

Rozhodnutím ze dne 1. března 2003 čj. 3R 011j06-Fr, doručeným dne 3.3.2006 předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže napadené rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl.

V odůvodnění svého rozhodnutí předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže cituje ust. § 98 ZVZ o povinnosti složit kauci a způsobu určení výše kauce. Dochází k právnímu závěru, že zákon pojem nabídkové ceny nedefinuje. Pro účely výpočtu kauce se proto vychází ze zákonného ustanovení § 18 ZVZ. To je údajně odůvodněno tím, že konstrukce pro výpočet nabídkové ceny a předpokládané ceny je zcela shodná.

S právními závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2006 čj. S 578-R/05-527/140/Ná, jímž bylo správní řízení zastaveno, i v rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1.3.2003 čj. 3R 011/06-Fr, jímž bylo napadené rozhodnutí potvrzeno a podaný rozklad zamítnut, nelze souhlasit. Tato rozhodnutí postrádají zákonnou oporu, naopak zákonná ustanovení hrubě zkreslují.

Především ZVZ definuje nabídkovou cenu nespécifikuje, ustanovením § 48 odst. 3 ZVZ se však stanoví způsob určení nabídkové ceny tak, že uchazeč je povinen stanovit nabídkovou cenu dle požadavku na způsob jejího zpracování v zadávací dokumentaci. Nemůže tak vzniknout pochybnost o tom, zda nabídková cena byla stanovena správně. Nesprávné stanovení nabídkové ceny a uvedení chybné nabídkové ceny v krycím listu je častým důvodem vyloučení uchazeče z další účasti v soutěži. Podotýkáme, že v této konkrétní věci nepožadoval zadavatel stanovení nabídkové ceny ve výši čtyřnásobku roční nabídkové ceny. Předpokládanou cenu pak ZVZ definuje v ustanovení § 18 a násl. ZVZ. Jestliže se předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v odůvodnění svého rozhodnutí o potvrzení rozkladem napadeného rozhodnutí a zamítnutí rozkladu odvolává právě na ustanovení § 18 ZVZ, nutno říci, že právě v tomto ustanovení není o čtyřnásobku ceny ročního plnění ani zmínky a tuto dispozici z citovaného zákonného ustanovení nelze ani dovodit. Předpokládaná cena musí být v daném případě určena podle ust. § 20 odst. 3 ZVZ. Naprosto v rozporu s právní úpravou je pak úvaha předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, že konstrukce pro výpočet nabídkové ceny a předpokládané ceny je zcela shodná. Především podle ust. § 48 odst. 3 ZVZ musí zadávací dokumentace obsahovat obchodní podmínky, požadavek na způsob zpracování nabídkové ceny, včetně platebních podmínek, podmínky, za nichž je možno překročit výši nabídkové ceny, a jiné požadavky pro realizaci veřejné zakázky. Je tedy zjevné, že nabídkovou cenu stanoví uchazeč. Oproti tomu podle ust. § 20 odst. 3 ZVZ předpokládanou cenu předmětu veřejné zakázky v případě smlouvy bez uvedení celkové ceny určí zadavatel, a to z celkové ceny plnění za 4 roky, jde-li o smlouvu uzavíranou na dobu neurčitou anebo o smlouvu uzavíranou na dobu určitou přesahující 4 roky. Konstrukce zpracování nabídkové ceny a zpracování předpokládané ceny je tedy zcela odlišná. Rozdílný je i účel stanovení uvedených cen. Zatím co nabídková cena je rozhodující pro hodnocení nabídek (§ 62 ZVZ) je předpokládaná cena rozhodná pro určení, zda se jedná o zakázku nadlimitní či podlimitní (viz ustanovení § 14 a § 15 ZVZ). Jestliže tedy ustanovení § 98 ZVZ stanoví povinnost navrhovatele přezkoumání úkonů zadavatele složit na účet orgánu dohledu kaucí ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele, nejvýše však 1 000 000 Kč, a to nejpozději poslední den lhůty pro podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele, je nabídkovou cenou nutno rozumět právě jen nabídkovou cenu uchazeče, uvedenou v

krycím listu. Pokud by uchazeč stanovil nabídkovou cenu nesprávně, byl by z další účasti v soutěži vyloučen; to se v tomto případě nestalo. Nelze od žalobce požadovat, aby kauce byla určena z ceny předpokládané, když žalobci ani nemůže být známo jak tuto předpokládanou cenu určil zadavatel.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce ve své žalobě uvádí, že je v rozporu s právní úpravou úvaha předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, že konstrukce pro výpočet nabídkové ceny a předpokládané ceny je zcela shodná. Žalobce odkazuje na ust. § 48 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), ze kterého vyplývá, že zadávací dokumentace musí obsahovat obchodní podmínky, požadavek na způsob zpracování nabídkové ceny, včetně platebních podmínek, podmínky, za nichž je možno překročit výši nabídkové ceny, a jiné požadavky pro realizaci veřejné zakázky. Žalobce vyvozuje, že konstrukce zpracování nabídkové ceny a zpracování předpokládané ceny je zcela odlišná. Dále v žalobě žalobce uvádí, že rozdílný je i účel stanovení uvedených cen. Zatímco nabídková cena je rozhodující pro hodnocení nabídek (§ 62 ZVZ), je předpokládaná cena rozhodná pro určení, zda se jedná o zakázku nadlimitní či podlimitní viz ustanovení § 14 a § 15 ZVZ). K tomu žalovaný sděluje, že se nemůže ztotožnit s názory žalobce a v celém rozsahu odkazuje na text odůvodnění správního rozhodnutí o rozkladu (strana 3). Ze shora uvedených důvodů navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Soud si dále od žalovaného vyžádal předložení kompletního správního spisu k věci se vztahujícího, jehož součástí jsou zejména kopie zadávací dokumentace na vnitřní úklid služebních prostor v lokalitách na teritoriu spravovaném Vojenskou ubytovací a stavební správou Praha, dále kopie protokolu o otevírání obálek s nabídkami, zpráva o posouzení a hodnocení nabídek, kopie rozhodnutí Ministra obrany České republiky z 28.11.2005 o námitce žalobce, napadené rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. S 578-R/05-527/140/Ná ze dne 17.1.2006, rozklad žalobce a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, č.j. 3R 011/06-Fr ze dne 1.3.2006, které nabylo právní moci 6.3.2006.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání a to v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem oba účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Žalobce ve své žalobě vznesl v podstatě čtyři žalobní námitky, které se však ve své podstatě týkají totožného okruhu úvah a to, zda-li je v rozporu právní úprava s úvahou předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, že konstrukce pro výpočet nabídkové ceny a předpokládané ceny je zcela shodná. Žalobce jednak odkázal na ust. § 48 odst. 3 zákona č. 40/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o veřejných zakázkách (dále jen „zákon“), ze kterého vyplývá, že zadávací dokumentace musí obsahovat obchodní podmínky, požadavek na způsob zpracování nabídkové ceny, včetně platebních podmínek, podmínky, za nichž je možno překročit výši nabídkové ceny, a jiné požadavky pro realizaci veřejné zakázky. Také poukázal na ust. § 18 zákona, které se týká předpokládané ceny předmětu veřejné zakázky. Dále má žalobce za to, že došlo k rozporu se zákonem, když úvaha předsedy o tom, že konstrukce pro výpočet obou cen je shodná, neboť nabídkovou cenu stanoví uchazeč a

předpokládanou cenu určí zadavatel dle § 20 odst. 3 zákona. Na závěr má za to, že je rozdílný i účel stanovení těchto cen, neboť nabídková cena slouží ke stanovení hodnocení nabídek, kdežto předpokládaná cena je rozhodná pro určení, zda se jedná o zakázku nadlimitní či zakázku podlimitní.

Ke shora uvedenému je třeba uvést, že před zahájením zadávacího řízení ohledně každé jednotlivé veřejné zakázky, je třeba, aby zadavatel znal její předpokládanou cenu. Pro zadavatele je toho třeba zejména proto, aby mu byla známa předpokládaná výše prostředků, které bude zapotřebí dodavateli za uskutečnění předmětu veřejné zakázky uhradit, a aby mu byl znám limit, kterého může dosáhnout jistota. Na původním předpokladu ceny veřejné zakázky, který je třeba znát již před zahájením zadávacího řízení, závisí postup zadavatele v jeho průběhu. Jde zejména o určení, zda se bude jednat o veřejnou zakázku nadlimitní nebo podlimitní, od čehož se odvíjí volba způsobu (druhu) zadávacího řízení, rozsah úkonů, které je třeba v jednotlivých fázích zadávacího řízení ze strany zadavatele učinit apod. Předpoklad ceny veřejné zakázky si však musí určit vždy sám zadavatel, který za správné určení odpovídá. Tento postup při určení předpokládané ceny je upraven v ust. § 18 – 23 zákona. Naopak způsob zpracování nabídkové ceny je upraven v ust. § 48 odst. 3 zákona, kdy toto zpracování nabídkové ceny je další obsahovou náležitostí zadávací dokumentace, tedy v době po zahájení zadávacího řízení. Z kopie zadávací dokumentace, která je součástí správního spisu jednoznačně vyplývá z bodu XII, že zadavatel stanovil nabídkovou cenu tak, že tato bude definována jako cena nejvýše přípustná, bude platná po celou dobu plnění zakázky s výjimkou inflační doložky obsažené ve smlouvě o poskytování služeb. V nabídkové ceně budou zahrnuty veškeré výdaje na straně uchazeče spojené s prováděním úklidů objektů. Nabídková cena bude členěna: cena bez DPH (Kč), sazba DPH (Kč) a cena celkem včetně DPH (Kč), kterou mají uchazeči uvést v příložených vratných tabulkách – „část B“ zadávací dokumentace. Nabídková cena bude uvedena i v návrhu smlouvy na služby, která bude nedílnou součástí nabídky. Jednotková cena bude zpracována podle jednotlivých dílčích plnění, které uchazeč hodlá realizovat. Pro stanovení ceny má uchazeč kalkulovat měsíc jako 30 dnů. Je tedy skutečností, že zadavatel sám nestanovil požadavek na stanovení nabídkové ceny ve výši čtyřnásobku roční nabídkové ceny a nakonec také ani sám nestanovil za jaké období má být uvedena nabídková cena stanovená, tedy není zde uvedeno, jestli nabídková cena má být stanovená za den, za měsíc, za rok či za jinou lhůtu. Je také skutečností, že předpokládanou cenu určí sám zadavatel dle v tomto případě § 20 odst. 3 zákona, kdežto nabídkovou cenu stanoví sám uchazeč. Navíc jak bylo uvedeno předpokládanou cenu si stanoví sám zadavatel před zahájením zadávacího řízení, kdežto nabídkovou cenu stanoví sám uchazeč po zahájení nabídkového řízení. Také je třeba souhlasit s tím, že nabídková cena slouží ke stanovení hodnocení nabídek, kdežto předpokládaná cena je skutečně rozhodná pro určení, zda se jedná o zakázku nadlimitní či podlimitní. Ze všech těchto argumentů je třeba vyvodit, že skutečně konstrukce stanovení předpokládané ceny a nabídkové ceny je zcela jiná a má úplně jiný účel. Z těchto důvodů nelze připustit analogii pro výpočet nabídkové ceny za použití ust. § 20 odst. 3, které se týká předpokládané ceny. To platí i v otázce konstrukce výše kaucí, kdy také nelze připustit analogii pro výpočet nabídkové ceny dle ust. § 20 odst. 3 zákona, které se týká předpokládané ceny. Zákon však výslovně neřeší, v jaké výši má být kauce složena, pokud nelze stanovit nabídkovou cenu, a sice z toho důvodu, že návrh je podáván před podáním samotné nabídky, resp. situaci, kdy nabídka nebyla stěžovatelem podána. V tomto případě je možné připustit výjimku a to, že v takovém případě se za základ

pro výpočet kauce považuje namísto nabídkové ceny předpokládaná cena předmětu veřejné zakázky.

Soud má dále zato, že správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem, když sám vypočetl výši kauce ve svém rozhodnutí s odkazem na analogický postup pro výpočet předpokládané ceny, když zde uvedl výpočet celkové ceny předmětu veřejné zakázky za období 4 let, přitom jak již bylo uvedeno shora, v zadávací dokumentaci v bodě XII není uvedeno ze strany zadavatele, za jaké období mají být stanoveny nabídkové ceny. Jinak řečeno, správní orgán nahrazoval nedostatek zadávací dokumentace, neboť zadavatel zde neuvedl za jaké období má být stanovená nabídková cena. Období plnění se objevuje až v protokolu o otevírání obálek s nabídkami. V tomto směru tedy zadávací dokumentace nebyla přesná a určitá, tak aby nabídla všem uchazečům srovnatelné podmínky soutěže.

K samotné kauci považuje soud za nutné uvést, že zákon stanoví lhůtu, v níž je třeba kauci připsat na účet úřadům, přitom složení kauce je třeba považovat za podmínku úplnosti návrhu. To znamená, že není-li kauce nejpozději poslední den lhůty pro podání návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele připsána na účet úřadu, návrh, byť by byl jinak úplný, trpí vadou. Jde tedy o další podmínku návrhu nad rámec těch, které jsou podávány z ust. § 97 odst. 1 zákona. V takovém případě nezbyvá než použít analogicky ust. § 97 odst. 2 zákona, byť ten odkazuje toliko na „náležitosti návrhu podle odst. 1“. Přestože tedy zákon stanoví lhůtu, v níž je třeba kauci složit, aniž by výslovně kodifikoval možnost prodloužení lhůty nebo dodatečného splnění povinnosti složit kauci, na její nesložení ve lhůtě je třeba nahlížet jako na vadu návrhu odstranitelnou, pro níž lze návrh zamítnout toliko tehdy, nebyla-li taková vada ve lhůtě stanovené podle § 97 odst. 2 zákona odstraněna. Jde ostatně o obdobný postup jako v případě nezaplacení správního poplatku, neboť zákon o správních poplatcích (který však lze stěží aplikovat na složení kauce) takovou konstrukci výslovně předvídá. Správní poplatek je třeba zaplatit při podání návrhu, přitom není-li zaplacen, je třeba tak učinit na výzvu úřadu k zaplacení po podání návrhu. Tato konstrukce je koneckonců uplatněna i v zákoně o soudních poplatcích. Z toho tedy vyplývá, že vzhledem k tomu, že se jedná o odstranitelnou vadu podání, tedy když kauce nebyla zaplacena vůbec nebo byla zaplacena v nesprávné výši měl úřad osobu, která podává návrh na přezkoumání úkonu zadavatele vyzvat k zaplacení kauce ve správné výši. Až pokud by ve lhůtě stanovené v této výzvě nebyla zaplacena požadovaná kauce ve správné výši či nebyla zaplacena vůbec, může považovat úřad návrh za neúplný a tedy správní řízení o přezkoumání úkonů zastavit.

V poslední řadě poukazuje soud na procesní zmatečnost napadených rozhodnutí. Tato skutečnost sice nebyla uplatněna v žalobě jako žalobní námitka, nicméně soud dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán rozhodoval o uchazeči, který návrh na přezkoumání úkonů včetně rozhodnutí zadavatele nepodal. Je nepochybné, jak to vyplývá z právního spisu, že jedním z uchazečů byla vedena společnost pod nabídkou č. 6 a to společnost HOKRA Spedition, s.r.o., ze sídlem v Praze 4, U Křížku 1403/4, IČO: 26200821. Nicméně prvostupňový správní orgán jako uchazeče ve svém rozhodnutí označil společnost HOKRA Spedition, s.r.o., s tímtož sídlem a s tímtož identifikačním číslem. Následně k rozkladu rozhodl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kde jako účastníka řízení, který podal rozklad označil opět společnost HOKRA Spedition, s.r.o., se sídlem U Křížku 1403/4, Praha 4, tedy uchazeče, který je skutečně veden ve správním spise jako uchazeč o předmětnou veřejnou zakázku. Vzhledem k tomu, že v prvostupňovém správním rozhodnutí byl označen někdo, kdo nebyl uchazečem o předmětnou veřejnou zakázku a nemohl tedy ani podat návrh na přezkoumání úkonů v rámci správního řízení a tento nedostatek nebyl odstraněn ani v rámci druhostupňového správního rozhodnutí, došlo k procesní zmatečnosti v těchto

řízení. Je na správním orgánu, aby v rámci nového řízení tuto procesní zmatečnost odstranil.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí žalovaného a také prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, soudu nezbylo než tyto rozhodnutí rozsudkem zrušit v souladu s ust. § 78 odst. 1, věta první s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení, které představuje odměna za právní zastoupení advokátem, a to podle sazby vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a dále vyhlášky č. 277/2006 Sb.). Soud přiznal odměnu advokáta za 2 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby. Za první dva úkony činí odměna advokáta 1.000,-Kč dle vyhl. č. 177/1996 Sb., včetně režijního paušálu 75,-Kč a za druhý úkon činí odměna advokáta 2.100,-Kč dle vyhl. č. 277/2006 Sb., včetně režijního paušálu ve výši 300,-Kč. Jedná se tedy o odměnu ve výši 3.475,-Kč. Žalobce dále zaplatil soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, celkem tedy byla přiznána žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 5.475,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Podle § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 27.9.2006

JUDr. Jaroslav Tesák, PhD., v.r.
předseda senátu

